

десѣтъ и пѣтъ хѳра, а въ по мѣлките ѣ-
дѣниз ѿ тридесѣтъ : а по селѣта ѣдѣниз ѿ
чѣтыридесѣтъ

Вѣкъ да пѣхи чѣловѣкъ зарѣвѣто си.

На тоѣхи свѣтъ нѣй голѣмо добрѣ на чѣ-
ловѣка ѣ зарѣвѣто, защѣ къз него нѣкога
не мѣже са зарѣдва и развѣсѣли, зарѣдѣ
това трѣба да са пѣхи ѿ сѣко нѣщо, коѣто
го врѣди, и да послѣдова тѣхи зарѣчанѣа.

Зарѣвѣватъ трѣба да променѣва чѣстѣ жи-
вѣнѣто си, да не дѣри цѣлѣви и цѣлѣтели.
Да хѳди по селѣта, по нѣвѣтѣ, по лѣвѣ, да
сѣдѣ и въ градѣтъ, да игрѣй, да си по-
чѣва, но не мнѣгѣ, защѣ ѿ мѣрзиѣлатъ
стѣва нѣмощемъ и къхѣлѣнъ; и ѿ трѣдѣтъ
нѣкъ, сѣлѣнъ и зарѣвѣ до крайна стѣрѣсть.
Да са кѣпи и въ тѣпла вода и въ стѣдѣна.
Да иѣдѣ двѣжды на дѣнѣтъ, и тѣлкохи, кѣл-
кото мѣже да смѣла.

А коѣто чѣловѣцѣ са нѣмошни (такѣвѣзи
са по мнѣгото коѣто живѣѣтъ въ градѣвѣтъ
и дѣчѣнѣтъ) трѣба по мнѣгѣ да са пѣзѣтъ.
Ѣтрѣна да не стѣватъ нѣтѣ да рѣкотѣтъ
нѣщо, акъ познѣѣтъ чѣ иѣще не иѣмъ са ѣ

СМААЛО